

HENRIK FEXEUS

Některé vzpomínky
je lepší nechat pohřbené.

OBĚŤ

Když mladý programátor David Lund obdrží e-mail od neznámé ženy, která tvrdí, že disponuje informacemi o jeho dětství, neví, jak reagovat. Nejraději by zprávu ignoroval a místo toho si utřídil své city k pohledné právničce Florence. David si však na prvních dvanáct let svého života vůbec nepamatuje a jedinými záblesky vzpomínek jsou pro něj podivné děsivé sny. A tak zvědavost nakonec zvítězí a on na e-mail odpoví. Jenže žena, která ho kontaktovala, náhle beze stopy zmizí a David se stává hlavním podezřelým, neboť právě on s ní mluvil naposledy. Zároveň se ukazuje, že po Davidovi někdo jde a že v ohrožení jsou i všichni, na nichž mu záleží. David tak musí s pomocí Florence zjistit, kdo za tím vším stojí a jak to souvisí s jeho vlastními chybějícími vzpomínkami.

V temných stínech se skrývá desítky let staré tajemství a také hráči, kteří by mohli přijít o všechno, co v životě získali, pokud pravda vyjde najevo.

Oběť je prvním dílem série o Davidu Lundovi a Florence Tapperové. V tomto intenzivním psychologickém thrilleru se záhada rozplétá ve dvou časových liniích, v současnosti a v Davidově minulosti. Střípky vzpomínek začínají skládat obraz skutečnosti, která je mnohem děsivější, než jste čekali.

*„Napínavé, skvěle napsané a ostré jako břitva.
Nemůžu se dočkat dalšího dílu!“*

*„Neuvěřitelná zápletky a jak skvěle napsaná!
Opravdový cliffhanger!“*

*„Panebože, Henriku Fexeusi, jak já miluju tvůj mozek!
Víc takových knih! Díky!“*

– z recenzí čtenářů

OBĚŤ

HENRIK
FEXEUS

OBĚŤ

Přeložila Adriana Vendl

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Offerdjuret © 2024 Henrik Fexeus

First published by Bokmark, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Translation © Adriana Vendl, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-995-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-994-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-351-3 (print)

TENKRÁT

Sleduju je zpoza záclony, aby mě neviděli. Je mi špatně, protože vím, že jsem to pokazil. Ale neudělal jsem to naschvál. Jak jdou k autům, chrastí jim pod nohama štěrky. Ať už konečně odjedou, aby se mi přestal svírat žaludek.

Obvykle nakonec dostávám zmrzlinu. Ale dneska se máma naštvála. Řekla, že když dělám věci jinak, akorát to pokazím. Že když se její přátelé dívají, musím to dělat přesně. Nechápu proč, když umím dělat několik věcí najednou. Je to větší zábava. Ale podle mámy ne. Takže jsem žádnou zmrzlinu nedostal.

Dokonce jsem ani nesměl zůstat dole tak dlouho jako jindy. Ale to mi ani tak nevadí. Ti lidé, co sem chodí, mají dospělácký smích a nelíbí se mi, jak se na mámu dívají. Nechci tam s nimi být, pokud nemusím. Nemám je rád. Tak teď dřepím nahoře v pokoji a dívám se z okna. Mámini přátelé si dole na dvoře potřásají rukama.

Pak auta konečně odjíždějí.

Můj pokoj je vlastně super. Jen jsem tu pořád. Chtěl bych někdy být taky jinde. Nejen dole na našem trávníku. Pozemek i les u našeho domu jsou ohromné, ale já vím, že za nimi je něco víc. Stromy se nerozrůstají do nekonečna. I jezero za domem někde končí. A šterková cesta, po které odjíždějí auta, někam vede. Chci vědět kam.

Pozoruju červená zadní světla posledního auta, dokud mi nezmizí z dohledu. Napětí v žaludku konečně povolí. Pak si listuji komiksem. Roztrhám papír. Hraju na modrou kytaru, kterou jsem dostal jako dárek, ale zní divně, tak toho nechám.

Máma zaklepe na dveře. Čekal jsem, že to přijde.

„Musíme si promluvit,“ zazní zpoza dveří.

Její hlas slyším jen slabě, dveře v horním patře jsou staré a tlusté. Ani se neobtěžuje vejít do pokoje.

„Musím pořád vymýšlet něco nového, aby je to zajímalo,“ řekne, „a ty mi moc nepomáháš, když se chováš takhle. Příště musíš myslet na to, aby ses víc... soustředil. Jestli nedokážeš ani tohle, tak k čemu mi vůbec jsi?“

„Soustředil,“ špitnu si pro sebe. Ochutnávám to slovo. „Musím se víc soustředit.“

PONDĚLÍ

Davidovi trvá asi minutu, než se mu podaří zklidnit dech. Pak několikrát zamrká do tmy a otočí hlavou, aby se podíval na budík, avšak osoba ležící na posteli vedle něj mu brání ve výhledu na okenní parapet. Opře se proto o lokty, aby tam dohlédl. Červené číslice ukazují 02:45. Ještě je noc.

David znovu klesne hlavou na polštář a uvědomí si, že je celý propocený. Zajímalo by ho, jestli i tentokrát vydal nějaký zvuk. Jestli vykřikl. Ale žena vedle něj jen zhluboka vzdychne a stáhne ze sebe peřinu. Neprobudila se. On zírá do tmy, nahoru ke stropu. Na to, že znovu usne, může zapomenout. Před spaním si nevzal svoje prášky. Oba zrovna měli na práci něco jiného. Ale teď by se mu hodily. Tělem mu proudí adrenalin, který aktivoval všechny svaly, jako by se měl připravit na útěk. Nebo na souboj.

Zevrubně si prohlíží obrysy Florencina těla vedle sebe. V měsíčním světle pronikajícím do ložnice se zdá, jako by zářila. Stříbřitě. Vlasy rozprostřené na polštáři jako vějíř rámuje rysy její tváře. Při pohledu na ni ho zabolí u srdce. Ještě že ho nevidí. Pravděpodobně vypadá opravdu hloupě.

S Florence se seznámili před několika týdny přes jednu aplikaci. Ani jeden z nich nehledal vztah, ona čerstvě rozvedená a on už pokusy o udržení jakéhokoli vztahu dávno vzdal. Jejich setkávání má tak stejné podmínky. Neslibovat si nic, co trvá déle než chvíle, které spolu tráví. Ona navrhl, aby se vídali u něj doma v řadovém domku ve Vallentuně. Asi jí to připadalo o něco méně osobní, než aby on chodil k ní. Takhle může kdykoliv odejít. Překvapuje ho, že tu zůstala tak dlouho. Znovu se na ni zadívá a srdce se mu opět rozbuší.

„Je ti pětatřicet,“ špitne si pro sebe, „tak se nechovej jako puberták. Je ti přece jasné, že tohle by nikdy neklapalo.“

David vyklouzne z postele a jde do kuchyně. Projde obývánkem. Pohledem zavádí o nedokončené puzzle na konferenčním stolku. Láká ho, ale odolá pokušení a obejde ho. V kuchyni si nalije sklenici vody a pije velkými doušky. Z kuchyňského okna směřujícího před dům vidí dětské hřiště, kolem něhož stojí ostatní řadové domy. Skluzavka a prolézačka v měsíčním světle vyhlížejí docela strašidelně. Tady by měly bydlet především rodiny s dětmi. Měl by sedět v altánku a sledovat, jak si prckové hrají v parku. A ne stát uprostřed noci nahý v kuchyni a snažit se setřást pachutí nočních děsů. David však děti nemá. Žádné škvrně, co by házelo autíčky po ostatních dětech na pískovišti. Už jen představa zodpovědnosti za jinou bytost ho děsí. Z vlastního dětství si nepamatuje téměř nic. Jak by si mohl dovolit převzít odpovědnost za dětství někoho jiného?

Uvědomuje si, že někomu připadá zvláštní, že si z dětství nic nepamatuje. Ale jemu to nevadí. Ze svých prvních pěti let má vzpomínky málokdo. Co na tom, že pro něj je to o pět nebo sedm let déle? Zas tak velký rozdíl v tom není. K tomu, aby se cítil v dospělosti šťastný, dětství nepotřebuje.

Sakra! Teď už se úplně probral. Ze zvyku otevře laptop ležící na kuchyňském stole, a než se mu podaří ztlumit intenzitu světla, mžourá do ostré záře. Projede příchozí e-maily, přestože ví, že během noci mu nic důležitého nepřišlo.

Většinu příchozí pošty program vyhodnotil jako spam. Zpočátku mu skoro unikne, že dostal i obyčejný e-mail. Od nějaké Pauliny Mentzerové. To jméno Davidovi nic neříká. V předmětu stojí jediné slovo: „Kontakt“. E-mail přišel v 02:14. Před půlhodinou. Uprostřed noci. Patrně se jedná o spam, který neprošel filtrem, nejspíš reklama na nějakou seznamku s ruskými ženami. Ale nedá mu to a e-mail otevře, a zatímco si dopřává další doušek vody, čte první řádek.

*Dobrý den, Davide,
neznáme se, ale tehdy ve Smålandu se můj otec znal s vaší matkou.*

Svraští čelo a odloží sklenici. Máma je ta poslední, na kterou chce zrovna teď myslet. Jako by nestačilo, že mu zítra bude volat. Zamrká, aby zaplašil spánek, který se konečně začal hlásit o slovo, a přečte ještě další řádek.

Potřebovala bych se s vámi spojit a probrat, co se stalo, když jste byl malý. Chápu, pokud je to citlivé téma, ale přeci jen jde o naše rodiče...

David zadrží zívání. Prý citlivé téma. Leda tak pro ni. Pro něj ne. Ať si tahle Paulina probírá jejich rodiče, jak chce. Jeho to nezajímá. A nejde o nějakou jeho umíněnost, dobře ví, že ani jeho matku by to nezajímalo. Zavře e-mailové okno, zaklapne laptop a vydá se zpátky do ložnice k Florence. Zastaví se ve dveřích a znovu si ji prohlíží, jak spí nahá v jeho posteli. Vypadá to tak samozřejmě, jako kdyby tam patřila. David nad tou myšlenkou zakrouť hlavou. Má na víc než na takové nápady. Až se za pár hodin probudí, oblékne se a odejde, a dokud se znovu neuvidí, ani si na něj nevzpomene. A to je v pořádku.

Posadí se na okraj postele a otevře šuplík nočního stolku. Knížka tam je, přesně jako vždycky. Tu knížku má od malička. Byla to jedna z mála věcí, které si z domova vzal. A vždycky ji měl na blízku. Přejede rukou po obálce a snaží se v představách vidět sedmiletého Davida, jak listuje stránkami a sní o nějakém dobrodružství. Ale jako obvykle se snaží marně. Knížka v něm nevyvolá žádné vzpomínky ani záchvěvy zmizelé minulosti. Jen prchavý pocit, že pro něj kdysi byla důležitá.

David zavře šuplík a opatrně si vleze do postele, aby nevzbudil Florence. Očividně se potřebuje vyspat. Florence se instinktivně přitulí a on natáhne ruku a položí ji na její stříbřitě ozářený bok. Pocítí v dlani teplo a jemnost její pokožky a uvědomí si, jak ho ten dotek uklidňuje. Pokrčí nohy podél jejích nohou a obejmě ji. Jako dvě lžičky. Ona spokojeně vzdychne. Ve dne budou oba předstírat, že se to nestalo. Ale v noci je to jiné.

Florence právě dorazí do bytu v Östermalmu, když jí zazvoní telefon. Určitě to bude Léontine, její nejstarší sestra. Nikdo jiný tak brzo ráno nevolá.

Florence a Léontine. Za to můžou její rodiče. Vždycky byli vášnivými frankofily. Nejen že se vzali v Paříži, ale zbožňují francouzské filmy a dovolené tráví výhradně v Provence nebo v Nice. Florence se domnívá, že snad i kouří gauloiscky bez filtru, samozřejmě tajně, aby je ona ani nikdo z jejích sourozenců neviděl. Podle Florence její jméno ještě ujde. Kromě Léontine, která je o deset let starší a jejíž jméno nikdo nezdrobňuje, má ještě o osm let starší sestru Philomenu, které říká Phil, ať se jí to líbí, nebo ne. Pak je tu ještě bratr Bernard, který je jen o dva roky mladší než Florence. Nikomu ze sourozenců neunikla ironie, že jejich rodiče se honosí jmény Anders a Svea.

Zvedne telefon a přitom kontroluje, zda v předsíni ještě nevisí Graysonovo oblečení. Cítí však jeho přeslazený parfém, takže musel odejít nejvýše před pár hodinami. Přestože věděl, že ona se měla vrátit už včera večer a on tam už dávno neměl co dělat.

„Sakra,“ zamumlá.

„Prosím?“ ozve se ve sluchátku její sestra.

„Promiň, to nebylo na tebe.“

„Máš kliku, jestli chceš, aby ti Ježíšek přinesl nějaký dárky.“

„Dárky? Teď v říjnu?“

Florence se snaží soustředit na telefonát, ale nemůže se oprostit od toho oděru a narůstajícího hněvu. Hněvu, za který v poslední době může její exmanžel. Zatne zuby a snaží se znovu získat kontrolu sama nad sebou.

„Ale, máma s tátou se ptají, jestli přijedeš na Vánoce,“ vysvětluje Léontine, „proto vlastně volám.“

Florence se na okamžik zarazí. A úplně zapomene i na Graysona. Štědrý večer jí připadá vzdálený, vždyť podzim sotva zaklepal na dveře. Jenže jejich rodiče rádi plánují. Anders a Svea se vymykají všem statistikám. Nejen že jsou svoji už přes čtyřicet let, ještě ke všemu jsou do sebe až neslušně zamilovaní.

„Přijdu,“ odpoví. „Ale jestli má táta v úmyslu dát mámě zase takovou tu průsvitnou noční košilku, tak odcházím. Určitá hranice slušnosti by se neměla překračovat.“

Ze sluchátka se ozve Léontinin smích.

„Pokusím se tvůj požadavek vyřídit,“ řekne, „a... asi se nemusím ptát, ale předpokládám, že dorazíš sama?“

„Rozvedli jsme se sotva před půl rokem,“ odpoví Florence, „kam si myslíš, že se ženu?“

„Díky bohu, že sis nevzala jeho příjmení,“ pokračuje Léontine, „upřímně řečeno, nikdy jsem nepochopila, co jsi na tom chlapovi viděla.“

Florence ví, že tomu tak není. Její bývalý muž ze začátku okouznil Léontine stejně jako všechny ostatní. Ale je ráda, že má sestru na své straně.

„Já vím, měla jsem dát na první dojem,“ odpovídá a přitom dál prochází bytem.

Stopy po Graysonovi jsou úplně všude. Snaží se pomalu dýchat nosem. Potkali se na právnické fakultě, kde byl Grayson za rockovou hvězdou. S rodiči se předtím před pár lety přestěhoval z Ameriky a všechny spolužačky ho obletovaly. Ale Florence ze začátku ani trochu nezajímal.

„Vybavuju si, jak tě tenkrát ten povrchní a úspěchem posedlý spolužák štal,“ prohlásí Léontine a znovu se zasměje. „A to už je co říct, s ohledem na to, že to mohla být definice všech tvých spolužáků.“

„Na svou obranu musím podotknout, že se změnil,“ odpoví Florence.

Tohle probíraly už mnohokrát. Graysonův otec onemocněl Parkinsonem. Všechno šlo dost rychle. Během posledních týdnů jeho života se Grayson choval jako úplně jiný člověk. Už ho nezajímalo

vysedávání v restauraci Sturehof. A několikrát ho dokonce zahlédla v knihovně, začteného do knih Daniela Dennetta a dalších filozofů. A tenhle nenápadný Grayson, který už nepotřeboval vyprazdňovat lahev Pernod Ricardu za lahví, pro ostatní možná už tolik zábavný nebyl, ale Florence zjistila, že jí se líbí. Pořád samozřejmě vypadal jako americká obdoba řeckého boha. Začali spolu studovat a jedna věc vedla k druhé.

„Ale musí se nechat, že byl fakt sexy,“ prohodí Léontine nevinně, „sviňák, ale sexy.“

„Nech toho, ty kozo,“ odpoví Florence, zatímco vchází do kuchyně. Na lince stojí tři lahve od šampaňského Bollinger.

„Zatraceně...,“ vyhrkne, než se stihne zarazit. „To nebylo na tebe, Léontine.“

S Graysonem se vzali. Jeho původní chování se postupně začalo vracet. Když otvírala vlastní advokátní kancelář, s naprostou vážností řekl, že její kariéra na něj vrhá špatné světlo. Že se necítí jako chlap. Odsune lahve, aby mohla z linky seřít rozlité šampaňské.

„Slyším, že máš plné ruce práce,“ řekne Léontine, „mámě s tátou vyřídím, že dorazíš. A žádná noční košilka.“

Potom se její sestra odmlčí. A pak to přijde, tak jako vždycky.

„Ještě, že jste si nepořídili děti,“ pokračuje Léontine, a než zavěsí, zasměje se. Tentokrát poněkud upjatě.

A je to tu. *Děti*. Léontine má dva pubertáky a zápolí se všemi těžkostmi, které tenhle věk obnáší. Phil má skoro desetiletého syna. Bernard se ženou neměli to štěstí a právě prochází čtvrtým pokusem o umělé oplodnění v IVF centru. Ani jeden z jejích sourozenců nedokáže pochopit, proč Florence tolik otálela. Po svatbě všichni doufali, a po rozvodu se tím očividně trápili. Dobré mravy jim nedovolují zeptat se na rovinu, ale jejich náarážky jsou otravné. Florence má dojem, že Bernardova manželka Hanna ji odsuzuje za to, že zahodila možnost, za kterou oni musí bojovat. Na jednu stranu to chápe, na druhou stranu si nikdo z nich nevybral povolání jako ona. Člověk zkrátka nemůže mít všechno. Stanovila si svoje priority. Jak by asi stíhala děti a zároveň vedla advokátní kancelář?

Nemluvě o tom, že je znovu nezadaná.

Znechuceně zvedne lahve od Bollingera dvěma prsty, aby se jich dotýkala co nejméně, a vloží je do tašky na tříděné sklo. Protože je obtížné ve městě sehnat byt, tenhle si nechali a hledají další. Zatím tu bydlí na střídačku. Měli se vystřídat včera. Florence dorazila až ráno jen proto, že usnula u Davida. Jinak tam nikdy nepřespává. Zvláště když musí v pondělí ráno do práce.

Dohodli se, že budou opouštět byt v takovém stavu, v jakém do něj přišli. Bez jakýchkoliv známek toho, že tam byli. I přesto se její exmanžel chová jako přeborník v zanechávání věcí. Především náznaků toho, jak skvělý život vede. Florence s řinčením postaví tašku s tříděným sklem ke dveřím.

„Určitě to dělá naschvál,“ zamumlá.

Tři lahve šampusu. Očividně potřeboval pořádně nalít nějakou studentku práv.

Jde do ložnice, aby si do práce vzala čisté oblečení, které neprozradí její noční dobrodružství, a rozzuří ji, co tam najde. Na bělostném koberci se povaluje vybalený kondom. Sice nepoužitý, ale i tak. Neleží tam jen tak náhodou. Chvilí zvažuje, že ho nahlásí za obtěžování. Nicméně jeho taktický pokus vyznívá spíš pateticky. Florence raději dojde pro kuchyňskou pinzetu a kondom zvedne. Nemá v úmyslu se dotýkat ničeho, co bylo v blízkosti Graysonova nádobíčka. Vloží kondom do obálky a přepíše na papírek vzkaz.

Zdravím, Grayson!

Tohle sis zapomněl u mě na zemi. Vypadá nepoužitě, tak jsem si říkala, že ho budeš chtít zpátky. Mimochodem, těch lahví si nešlo nevšimnout. Možná bys měl přejít na levnější šampus s ohledem na to, kolik toho musí ty holčiny vypít, než k něčemu svolí!

V dobrém

Florence

Obálku nadepíše adresou firmy, kde Grayson pracuje, a jméno firmy nezapomene uvést jako první. V tom případě dopis otevře Cecilia na recepci, která rozděljuje poštu, a pak ho teprve předá Graysonovi. Cecilia je na její straně. A ještě ke všemu je to drbna.

Pohlédne na hodinky a zjistí, že převléct se už nestihne. Co se dá dělat. V kosmetické taštičce má deodorant. Jen přibalí do kabelky čisté kalhotky a nesmí zapomenout na obálku. Grayson už by měl dávno vědět, že s Florence Tapperovou není radno si zahrávat.

Paulina si pročítá e-mail, který včera v noci poslala. Už teď toho lituje. Tohle byl třetí pokus, předchozí dva dopisy smazala. Ale včera po druhé hodině ráno konečně dala dohromady text, se kterým byla spokojená. Neobsahoval toho ani moc, ani málo.

Alespoň tak jí to v tu chvíli připadalo.

Nyní, o pět hodin později, už si není tak jistá. Vzhledem k tomu, že probděla celou noc, by měla být šíleně unavená. Avšak obsah toho zpropadeného e-mailu jí bzučel v hlavě jako hejno komárů, kterého se jen tak nezbavíte. Kdyby ji za podobných okolností někdo požádal, aby kontaktovala neznámého člověka, odmítla by. Ale nedokázala odmítnout matku, která vždy stála při ní. Když někdo Paulině ubližoval, ať už šlo o původce šikany ve škole, nebo o nespravedlivého trenéra volejbalu, máma tu pro ni vždycky byla a vyřídila si to s nimi. I poté, co onemocněla, by se za Paulinu postavila, kdyby bylo třeba. Na její dceru si nesměl nikdo dovolovat.

Tohle pro ni Paulina udělat musí. Její matka těžce stonala celý rok. Když před dvěma měsíci zemřela, našla Paulina v šuplíku dopis. Byl adresován jí a na obálce stálo „otevřít po mé smrti“. Dokud její matka žila, nikdy se o tom nezmínila. Paulina se nejdříve domnívala, že v dopise najde změny poslední vůle, ale mylila se. Pravdou je, že zmiňoval jisté dědictví, ale ne takové, jaké očekávala.

Obsahem dopisu byla žádost, aby kontaktovala nějakého Davida Lunda z Vallentuny.

Bez jakýchkoli instrukcí, jak by to měla provést.

Zadala „David Lund, Vallentuna“ do vyhledávačů [hitta.se](#) a [eniro.se](#) a našla shodu. Domnívala se, že jde o správnou osobu. Telefonní číslo

bylo skryté a zobrazila se jen jeho adresa. Na Googlu složitě našla společnost, kde David Lund pracuje. Web společnosti naštěstí zveřejnil e-mailové kontakty všech zaměstnanců. A elektronická pošta jí připadala jako schůdnější varianta. Obávala se, že po telefonu by zněla jako blázen. Jak sdělit něco takového, aniž by působila jako cvok? I s e-mailem zápolila, než ho napotřetí odeslala. Nevýhodou však je, že na odpověď si musí počkat.

Mámin dopis už zná nazpaměť, ale stejně ho vytáhne ze šuplíku a pročítá ho. Poslední odstavec si přečte několikrát.

Prosím tě, abys byla opatrná. Počítej s tím, že oni ví, kdo jsi. Jakmile se dozví, že jsi s Davidem Lundem mluvila – a že se to dozví –, dojde jim, že víš všechno. Musíš to stihnout dřív, než na to přijdou. Protože po tobě půjdou.

Žádná jména. Ani konkrétní osoba, před níž by se měla mít na pozoru. Což znamená, že Paulina musí předpokládat, že po ní může jít kdokoli. Napsala Davidovi, že něco ví. Otázkou zůstává, kdo další to může vědět. Kdo by ji mohl sledovat?

Možná ji sleduje právě teď.

Kameru na notebooku už zalepila. Ale netuší, jestli to stačí. Existují i další způsoby, jak sledovat lidi. Její nejlepší kamarádka Isobel tvrdí, že má Paulina sklony k přehánění. A možná má i pravdu.

Což však neznamená, že ji nikdo nesleduje.

Pohlédne z okna ven na davy lidí spěchajících do práce nebo do školy. Ranní špička. Všichni jsou v pohybu. Ale všimne si muže v šedivém kabátě. Kráčí pomaleji než ostatní. Když míjí její dům, zadívá se nahoru. Paulina se rychle příkrčí.

Sakra.

Neměla ten e-mail posílat. Nemůže se zbavit pocitu, že rozpohybovala něco velkého a velmi nebezpečného. Něco, co už nelze zastavit.

Kreskin věnuje Davidovi útrpný pohled, což Davida pobaví. Kulatá očka patří šedivému francouzskému buldočkovi s bílou náprsenkou, jehož životní náplní je vyžadovat Davidovu neustálou pozornost. A David ji s radostí uspokojuje. Jenže právě teď sedí u ranní kávy a prsty si pohrává s přehnutým kouskem papíru, který po probuzení našel v kuchyni na stole.

Na vzkazu je hnědou propiskou napsané jeho jméno. Neobvyklá barva, ale o to nápaditější. Musela ho tu nechat Florence. Obvykle komunikují přes chat v aplikaci, tak klidně mohla napsat tam. Ale neudělala to. Věnovala čas tomu, aby vzkaz napsala ručně. To ho potěšilo. Ale proč zrovna dneska? Nemůže přece vědět, že dnes je výjimečný den. Tedy pokud se o tom včera omylem nezmněl.

Očividně nespokojený Kreskin stepuje na zadních a předními tlapkami se opírá o Davidovo stehno. David jemně uchopí vzkaz prsty obou rukou a otevře ho. Jen tři slova:

Kdybys mě potřeboval.

A telefonní číslo. Nahlas ho přečte psovi, kterého tím nikterak nehromí.

„Nemůžeš se na ni zlobit, že neví, co je dnes za den,“ chlácholí ho David, „Florence je uznávaná právnička. Její čas je tak drahocenný, že ho nezhazuje jen tak s někým. A takové ženy obyčejným smrtelníkům svůj telefon nedávají. A přesto...“

A přesto ho teď drží v ruce. Telefon na Florence, která ho v noci, když měl zlý sen, utěšovala. Florence, která se ráno beze slova vytratila.

Kdybys mě potřeboval.

Kreskin zostra vyštěkne, což lze interpretovat jako potřebu se vyvenčit nebo opovržení jeho filozofováním.

„Chceš ven, vid?“ reaguje David a vzkaz odloží.

Psík začne poskakovat po podlaze jako hopík a jeho útrpný výraz se změnil v pohled „pokud okamžitě nevyrazíme, odnesou to tvoje polštářky na gauči“.

„Musím se nejdřív obléct,“ vysvětluje David Kreskinovi, „nechceme přece nikoho vyděsit.“

Jako programátor pracuje David většinu týdne z domova, což znamená, že Kreskin si užívá dlouhých procházek. A také to, že David stráví většinu dne v županu. Kreskin přestane poskakovat a znovu vztekle vyštěkne, načež cupitá do předsíně pro vodítko, aby vše uspíšil. David si jde zatím do ložnice obléknout kalhoty a tričko. Zaslechl, jak se v pět ráno Florence před odchodem sprchovala, ale sám je ještě upocený z noční můry.

V předsíni už čeká Kreskin s vodítkem v tlamě. David otevře dveře a ucítí ve tváři podzimní chlad. Kreskin jako střelený vyrazí k trávníku. Když za sebou David zamyká, zazvoní mu mobil. Nasadí si do uší airpody a namíří si to do centra Vallentuny.

„Haló, tady David,“ zvedne telefon.

„Ahoj, Davide. Tady Ellen.“

David se na pár vteřin odmlčí. Věděl, že zavolá. Přesto ho její hlas rozhodí. Zhluboka se nadechne.

„Ahoj, Ellen,“ odpoví a snaží se znít jako by nic.

Jeho matka vždycky nesnášela, když ji oslovoval mami. Co si pamatuje, tak odjakživa vyžadovala, aby jí říkal jménem. „Jsem osoba, ne funkce.“ Takhle mu jednou vysvětlila důvod. Je to jedna z jeho prvních vzpomínek. Právě začal chodit do sedmé třídy.

„Tak všechno nejlepsi, Davide,“ prohodí suše. „Další rok.“

„Díky.“

Oba se znovu odmlčí. Kreskin na vodítku začne tahat, a tak David zrychlí krok. Podívá se na hodinky. Osmá pryč. V pekárně už budou mít otevřeno.

„Nic víc?“ zeptá se po chvíli. „Ty nechceš vědět, co jsem poslední dobou dělal, jak to jde v práci nebo tak?“